

Enid Blyton

Slávná 5

NA FINNISTONSKEJ
FARME

Slávná5

**NA
FINNISTONSKEJ
FARME**

Enid Blyton®

slovar

Enid Blyton: FIVE ON FINNISTON FARM
THE FAMOUS FIVE. Five on Finniston Farm

© 1960 Hodder & Stoughton Limited.

Translation entitled: Päťka na Finnistonskej farme

© 1991 Hodder & Stoughton Limited.

Translation by Mária Klenková 1997, 2024

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bojnická 10, 831 04 Bratislava, pobox@slovart.sk, 2025

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat' ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-6643-3

www.slovart.sk

Obsah

1. Opäť v plnom počte	7
2. Finnistonská farma	15
3. V stodole	23
4. Junior!	31
5. Večer na farme	39
6. K raňajkám trochu vzrušenia	47
7. Dvojčatá sa umúdrnia	57
8. Prehliadka farmy.....	65
9. Pozoruhodná historka	74
10. Veľa kriku	81
11. Vzrušujúce rozprávanie	90
12. Napínavé chvíle	98
13. Junior ohuruje	107
14. Blesk a Zobák pomocníkmi	116
15. Cieľ: tajný tunel.....	124
16. Hore tunelom do pivníc	132
17. V pasci!	141
18. Veľká novina	149
19. Dobrodružstvo ako vyšité	156

1.

Opäť v plnom počte

„Fuj! Otrasná horúčava!“ odľukoval Julian a utieral si spotené čelo. „Normálne sa zo mňa leje. Stavím sa, že dokonca aj v Afrike je chladnejšie.“

Zastal na kopci, oprel sa o bicykel a lapal dych po namáhavom stúpaní.

„Si skrátka z formy, Ju!“ zaceril sa Dick na brata. „Vieš čo, sadnime si, malá prestávka nám obom bodne. Fíha, ale sme vysoko! Pozri, aký super výhľad!“

Opreli bicykle o kovovú bránku obďaleč a unavené sa zviezli na zem. Pod nimi sa rozprestieral malebný Dorset, vzduch sa chvel v letnej horúčave, dialava sa strácala v modrastom opare. Vtom zavánul slabučký vetrík a Julian si blažene vydýchol.

„Nebol by som sa dal na túto túru, keby som tušil, že vonku bude ako v pekle!“ vyhlásil zmorený cyklista. „Ešte šťastie, že s nami nešla Anna – asi by to nezvládla.“

„George by to nebola vzdala,“ prehodil Dick. „Tá je za každú psinu.“

„Naša vydarená sesternička Georgina,“ vzdychol si Julian a privrel oči. „Už sa teším na baby. Niežeby nám nebolo dobre takto vo dvojici, vždy sa však niečo zomelie, až keď sme štyria.“

„Chceš povedať *piati*,“ opravil ho Dick a stiahol si šiltovku až na oči. „Nezabúdaj na Tima. Perfektný pes! Stará sa aj o našu hygienu. Parádne človeka pooblizuje! Fajn, že sú prázdniny a znova budeme spolu! Počúvaj, Julian, sleduj čas. Hej, nespi, ty somár! Nemôžeme si dovoliť taký luxus! Kto pôjde babám oproti? Nestihneme bus!“

Julian však už spokojne odľukoval. Dick pozrel na brata a vyprskol do smiechu. Vzápätí pozrel na hodinky a v duchu kalkuloval. Bolo pol tretej.

„Počkať – do Finnistonu sú to ešte necelé dva kilometre, no chvalabohu, už dolu kopcom. Anna s George prídu autobusom, čo má doraziť k miestnemu kostolíku päť minút po tretej. Nechám Juliana štvrťhodinku chrápať a pomodlím sa, aby som nezaspal aj ja!“

Po chvíľke sa však pristihol, že sa mu privierajú viečka, a tak pre istotu vstal a začal sa prechádzať. *Musia* ísť dievčatám oproti. Kto im pomôže s batohmi? Timmy sotva, darmo má silné laby.

Päťka sa vybrala na Finnistonskú farmu – obýdlie, čo stálo hore na kopci powyše dedinky Finniston. Pre deti neznáme miesto, nikdy o ňom nepočuli. Za celou vecou stála Georgina matka. Náhoda ju zvieďla dohromady s bývalou spolužiačkou. Trocha sa zhovárali a z reči vyplynulo, že spolužiačka prenajíma izby na farme. Dozvedala sa, či Georgi-

na mama nevie o nejakých záujemcoch, a George sa bleskovo prihlásila. Prečo nie? Blížia sa prázdniny, treba zorganizovať spoločný program – pôjdu hneď piati – ona, Timmy, jej dvaja bratranci a sesternica Anna!

Dúfajme, že ideme na dobré miesto! hľbal v duchu Dick a blúdil pohľadom po zlatistých lánoch obilia, čo sa vlnilo v letnom vánku. Spolu nám *sto-pro* bude fajn a tie dva týždne tak či tak utečú ako voda.

Pozrel na hodinky. Čas ísť!

„Hej, vstávaj, braček!“ štuchol do Juliana.

„... šte desať minút,“ zamrmľal Julian a chcel sa obrátiť na druhý bok, no zabudol, že nie je v posteli. Železná bránka nebola matrac a spáč sa zošuchol na tvrdú zem. Zaraz precitol a vyvalil oči. „Doparoma, myslel som si, že som v posteli!“ vyhrkol. „Ešte by som si pospal. Hrozne sa mi nechce vstávať.“

„Chápem, no teraz máme iný program. Švihaj, spachtoš, lebo zmeškáme bus,“ súril brata Dick. „Musel som sa poprechádzať, aby som aj ja nezaspal, kým ty si si spokojne odľukoval. Ide sa, Ju. Najvyšší čas vyraziť!“

Spúšťali sa dolu kopcom, opatrne vyberajúc ostré zákruty. Po skúsenostiach z minulosti mali na pamäti, že vo farmárskom kraji sa nečakane môžu stretnúť so stádom kráv, s traktorom či so širokým povozom. A už sa v diaľke črtala dedinka – staré domce schúlené na úpäti kopca akoby v mierumilovnom polospánku.

„Predstav si, predávajú tu zmrzlinu a zázvorovú limonádu!“ zaradoval sa Dick, keď zbadal nápis vo výklade nevelkého obchodíka. „Umieram od smädu. Ledva hýbem jazykom. Najradšej by som si ho vyvesil ako náš Timmy!“

„Najprv musíme nájsť kostol a zastávku autobusu,“ povedal Julian. „Pri jazde dolu kopcom som zazrel štíhlu vežičku.“

„Aha, už ide autobus!“ zvolal Dick, keď mu do uší doľahol rachot približujúcich sa kolies. „Pridaj plyn! Pálime za ním!“

„Už vidím Annu aj George!“ vykrikoval Julian. „Načasovali sme sa ako bomby! Čaukóóó!“

Autobus zastavil pri kostolíku, vzápätí sa z neho vynorila Anna, George aj dva veľké batohy, zo schodíkov zoskočil Timmy, jazyčisko vyplazené a jeho majiteľ šťastný, že vyviazol z prehriatej starej rachotiny. Dopravný prostriedok mu nevoňal. Nemal rád cudzie pachy.

„Julian, Dick! Ahojte, chalani!“ vykrikovala pre zmenu George a ostošesť kývala cyklistom, keď už autobus odhrkotal zo zastávky. „Juj, či som rada, že ste nám prišli oproti!“

Chlapci bleskom prifrčali a zoskočili z bicyklov. Timmy ich bláznivo obskákal a pojašene brechal. Dievčatám sa na privítanie ušli milé úsmevy a nežné buchnáty.

„Tak čo, cestovateľky?“ škeril sa Dick. „Hej, George, na brade sa ti vyhodila vyrážka! Preboha, Anna, prečo si si tie vlasy zviazala do konského chvosta?“

„Správaš sa ako rodený džentlmen, Dick! Fakt zdvorilo, musí sa uznať,“ vyhlásila George a batohom sa zahnila po bratrancovi. „Nechápem, prečo sme sa my dve tak veľmi tešili na toto stretnutie. Tak čo bude s mojím batohom? Už aj ho ber! Zabudol si, čo sa sluší?“

„Počkať, nie celkom, niečo mi ešte zostalo v hlave!“ zazubil sa Dick a schmatol batoh. „Ten Annin účes však neviem stráviť. Nepáči sa mi. Tebe hej, Ju? Konský chvost! Somársky by jej slušal väčšmi!“

„Dobre už, nechajme to, bolo mi horúco, chápem? Dlhé vlasy hrejú na krku,“ vysvetľovala Anna a náhlivo si rozpustila vlasy. Trápilo ju, keď jej bratia niečo vyčítali. Julian ju tuho objal okolo pliec.

„Dobre, že ste už tu. Pozývam vás na zmrzlinu! A dáme si aj zázvorovú limonádu! Tam na rohu je malý bufet. A viete, baby, na čo sa mi práve zbiehajú slinky? Neverili by ste! Na šťavnaté slivky!“

„A čo Tim? Ani sa mu neprihovoríte?“ nadhodila George s výčitkou v hlase. „Skáče okolo vás a oblizuje vám ruky, hoci je chudáčik celý paf z tej cesty. Nabetón vypije vedro vody.“

„Daj labu, Tim,“ vyzval ho Dick a Timmy mu poslušne podal svoju pravicu. Keď sa zvítal aj s Julianom, z ničoho nič doňho vošli všetci čerti, vypálil ako raketa a samopašne sa prehnil po ulici, až bezmála prevrátil chlapčeka na trojkolke.

„Pod', ty víchor, dáš si zmrzlinku?“ prihovárал sa mu Dick a pohladkal chlpača po hlave. „Počuješ, George, ako dychčí? Stavím sa, že by si najradšej odzipsoval ten svoj kožuch! Však, Timmy?“

„Hať!“ potvrdil Tim a plesol Dicka chvostom do nôh.

Nahrnuli sa do bufetu, kde predávali mliečne i cukrárske výrobky. Za pultom sa objavilo asi desaťročné dievčatko.

„Mama si šla na chvíľu ľahnúť,“ oznámila malá predavačka. „Čo si dáte? Zmrzlinu? Tá ide dnes na dračku.“

„Uhádla si,“ prikývol Julian. „Každému veľkú dávku – to jest päťkrát zmrzlinu a štyri fľaše zázvorovej limonády.“

„*Päť* zmrzlín? Jednu dáte aj psovi?“ čudovalo sa dievčatko a vyvalilo oči na Tima.

„Hať!“ hlásil sa hlbokým tónom.

„Počula si, potvrdil tvoje dohady,“ prikývol Dick.

Päťka sa s chuťou pustila do mrazenej pochúťky, Timmy svoju lízal z tanierika. Zmrzlina mu však sklízla na podlahu a pes ju začal jazyčiskom naháňať po dlaždiciach – zakaždým, keď si z nej odlizol, nechtiac ju pomkol o pár centimetrov. Dievčatko ho fascinovane pozorovalo.

„Prepáč, nevie sa slušne správať,“ prehodil Julian vážnym tónom. „Nepodarilo sa ho správne vychovať,“ bežársky podpichoval George a v mihu sa stal terčom jej pichľavého pohľadu. George naňho gánila, no Julian sa iba huncútsky usmieval a otvoril si fľašu limonády. „Perfektne chladená,“ pochvaloval si. „Pripíjam na naše prázdniny! Nech sa nám vydaria!“ Na jeden dúšok vypil polovicu fľaše, odľúkol si ako lokomotíva a spokojne sa zviezol na stoličku. „Skláňam sa pred človekom, čo vynašiel zmrzli-

nu, limonádku a iné maškrtky!“ nadchýnal sa Julian. „Ludia by si mali lámať hlavy, ako si spríjemniť život takýmito vecičkami, a nie pracovať na skazonosných vynálezoch, ktorými možno zničiť svet. Fúj, hnusné rakety a bomby! Fúú, tá limonáda ma zachránila, hneď mi je lepšie. Tak čo, decká? Ako ste na tom? Ideme hľadať farmu?“

„Ktorú farmu?“ píplo dievčatko a vynorilo sa spoza pultu, aby odnieslo Timov tanierik. Zohlo sa poň a pes jej hneď láskyplne poobližoval líčka.

„Júúj,“ zvolala a odstrčila Tima. „Oblízal mi tvár, celá som mokrá!“

„Asi si ťa splietol s malinovou zmrzlinou,“ zažartoval Dick a pohotovo podal dievčatku papierovú vreckovku. „Chystáme sa na Finnistonskú farmu. Vieš, kde to je?“

„Pravdaže,“ prikývlo dievčatko. „Zídete dolu touto ulicou, potom odbočíte doprava a dáte sa hore cestičkou. Tá vás zavedie až k farme. Idete k Philpotovcom?“

„Uhádla si. Poznáš ich?“ spýtal sa Julian a vybral peniaze, aby zaplatil účet.

„Poznám ich dvojčatá,“ odvetilo dievčatko. „Harry a Harry. No nie zasa veľmi dobre – tí dvaja sa s nikým nekamarátia, zato všade chodia spolu. Dajte si však pozor na ich starého pradedu, to je číslo! Raz bojoval so šialeným býkom a predstavte si, že vyhral! Zrazil ho na kolená! A ten jeho *hlas* – počuť ho strašne ďaleko! Hrozne som sa bála čo len priblížiť k tej farme, keď som bola malá. Pani Philpotová je však veľmi milá. Tú si obľúbite. Dvojčatá ju vo všetkom

poslúchajú, a nielen ju, aj svojho otca. Celé prázdniny usilovne pomáhajú na farme. A podobajú sa ako vajce vajcu. Fakt, nedajú sa rozoznať. Veď uvidíte!“

„No prečo majú rovnaké aj mená?“ čudovala sa Anna.

„Lebo obidvaja...“ začalo dievčatko, no nedokončilo vetu, pretože do obchodíka náhlivo vošla baculatá žena.

„Janie, postaraj sa o bábätko, bež, moja! Teraz už zostanem za pultom.“

Dievčatko zaraz poslúchlo a vybehlo von.

„Malé táradlo!“ krútila hlavou mama za dcérou. „Dáte si ešte niečo?“

„Nie, ďakujeme,“ povedal Julian a vstal. „Musíme ísť. Vybrali sme sa na Finnistonskú farmu a budeme tam celé dva týždne. Tá zmrzlina nám veľmi chutila! Možno sa ešte uvidíme!“

„Aha, takže na farmu, čo nepoviete?“ usmiala sa kyprá predavačka. „Som zvedavá, ako vás privítajú Harry s Harrym! A starému pradedovi radšej ustúpate z cesty. Má síce vyše osemdesiat, no ak ho niekto nahnevá, vymláti ho ako žito!“

Päťka vyšla z obchodíka. Slnko ešte poriadne pripekalo. Julian s úsmevom pozrel na ostatných.

„Tak čo, decká? Ide sa za milou pani Philpotovou, záhadnými dvojčatami a odstrašujúcim pradedom? Rozhodne to znie zaujímavo, čo vy na to?“

2.

Finnistonská farma

Slnko neúprosne pripekalo a štvorica detí s Timom v päťkách sa vliekla dolu prašnou dedinskou ulicou. Na jej konci sa cestička hadila doprava, tak ako vravelo dievčatko.

„Počkajte sekundičku,“ ozvala sa Anna a zastala pred zvláštnym obchodíkom na konci ulice. „Jéj, aký zaujímavý obchod, predávajú tu starožitnosti. Pozrite, aké nádherné mosadzné pliešky na koníky, aj by som si nejaké kúpila. A to staré písmo – hotová fantázia!“

„Ježiškove husličky! Len nie teraz, dobre, Anna?“ zavzdychal Julian. „Tá tvoja mánia kupovať kadejakú starinu už trvá trochu dlho, nezdá sa ti? Ozdoby na kone! Doma z nich už máš celú hrbu! Ak si myslíš, že teraz zapadneme do toho tmavého smradľavého brloha a...“

„Neboj sa, *teraz* tam nechcem ísť,“ dodala chytró Anna. „No rozhodne si to nedám ujsť. Niekedy si sem odskočím a trocha sa tam poprehrňam.“ Pozrela na nápis nad obchodom. „William Finniston

– všimnite si, decká, obchodík sa volá presne ako dedina! Zaujímavé. Nezaškodilo by vedieť...”

„Pod' už, prosím ťa,“ súrila George sesternicu a Timmy ju potiahol za sukňu. Anna ešte raz blysla pohľadom na fascinujúci výklad a náhlila sa za ostatnými. Vzala si však do hlavy, že raz sa tam vráti.

Kráčali nahor po klukatej cestičke. Navôkol kvitli červené maky, zamatové hlávky sa im nežne knísali vo vánku. Po chvíli výletníci zazreli v diaľke farmu – starú dvojposchodovú stavbu s bielymi múrmi a nevelkými oknami. Verandu ako v dávnych časoch zdobila červeno-biela popínavá ruža. Drevené dvere boli dokorán.

Päťka zastala pred dláždeným vchodom. V hale vládlo pološero. Pri stene stála skrinka a vyrezávaná stolička, dielo starých majstrov. Kamennú podlahu pokrýval obdratý koberček. Stojacie hodiny tikali do ticha a nahlas odratúvali sekundy.

Kdesi zabrechal pes a Timmy mu zaraz odpovedal.

„Haf! Haf!“

„Ticho, Tim,“ zahriakla ho George. Bála sa, že sa na nich nečakane vyrúti celá svorka farmárskych psov. Pohľadom hľadala klopadlo alebo zvonček, no nič také nevidela. Vzápätí Dick zbadal prekrásne tepané držadlo, čo im viselo kúsok nad hlavami. Že by zvonček?

Potiahol zaň a v tej chvíli sa kdesi v hĺbke domu rozozvučal zvonec. Návštevníci sa strhli a meravo vyčkávali. Nieкто by sa mal objaviť. Onedlho začuli kroky a z prítmia haly sa vynorili dve deti.

Boli si navlas podobné!

No toto! Podobajú sa ako vajce vajcu! žasla v duchu Anna. Julian ich privítal kamarátskym úsmevom.

„Ahojte, my sme tí Kirrinovci, dúfam, že... že nás čakáte.“

Dvojčatá naňho civeli s kamennými tvármi. Navela prikývli.

„Podťe ďalej,“ zaznelo dvojhlasne a dvojčatá odpochoďovali tam, odkiaľ prišli. Štvorica detí si vymenila spýtavé pohľady.

„Prečo tak pohrdavo? Čo sme menejcenní?“ šepol Dick a zatváril sa nachlp ako tí dvaja. Anna sa zachichotala. Svorne vykročili za dvoma horenosmi, čo mali aj rovnaké šaty, obaja tmavomodré šortky a košeľe. Napredovali po dlhej hale, prešli popri schodisku, zahli za tmavý roh a ocitli sa v obrovskej kuchyni, čo očividne slúžila aj ako obývačka.

„Kirrinovci, mami!“ zahlásili ako jeden a vzápäť sa bok po boku vytratili cez ďalšie dvere. Pri kuchynskom stole stála žena príjemného zovňajšku so zamúčenými rukami. Usmiala sa na návštevníkov, zjavne trochu v rozpakoch.

„Vitajte! A prepáčte, nečakala som vás tak skoro. Ani vám nepodám ruku, ešte miesim cesto na koláčiky. No som veľmi rada, že ste už tu. Mali ste dobrú cestu?“

Pätku potešil jej príjemný hlas a milý úsmev. Domáca pani si hneď získala sympatie hostí. Julian zložil batoh z pliec a poobzeral sa po miestnosti.

„Máte to tu pekné! Perfektný starý dom!“ prihovril sa pani farmárke. „Pokoľne si však robte svoje,

pani Philpotová, my sa o seba postaráme. Len nám povedzte, kam máme ísť. Sme radi, že u vás môžeme prázdninovať.“

„Aj ja, chlapče,“ prikývla pani farmárka. „Teta vám asi spomínala, že sa nám nevodí najlepšie, peňazí nemáme nazvyš. Pekné od nej, že vás sem poslala na dva týždne. Teraz tu bývajú aj dvaja Američania, otec so synom, takže sa naozaj nenudím.“

„S nami si nemusíte robiť veľké starosti,“ prehodil Dick. „My nie sme nijaké fajnovky! Vyspíme sa aj v kope sena alebo v dákejši šope.“

„Nehovor, to je fajn,“ ozvala sa pani Philpotová a ďalej spracúvala cesto. „Hore je spálňa pre dievčatá, no vy, chlapci, by ste mali spolubývať, toho malého Američana a – ako by som to povedala – možno sa vám nebude veľmi pozdávať...“

„Pozrite, pani Philpotová, my by sme s ním už dáko vyšli,“ začal Julian, „no radšej by sme bývali sami, ak si už môžeme vybrať. Čo tak rozložiť si v šope kempingové postele? To by bola paráda!“

Anna úkosom pozorovala farmárkinu milú, no unavenú tvár, a zrazu jej tej pracovitej ženy prišlo ľúto. Chudera, musí sa starať o cudzích ľudí a trpieť ich vo vlastnom dome, či sa jej to páči, či nie.

„Pani farmárka,“ oslovila ju a podišla bližšie, „chcem vám len povedať, že my dve vám rady pomôžeme. Môžeme napríklad zastieľať postele, utierať prach a také veci. Aj doma pomáhame, nie je to pre nás nijaký problém...“

„Už vidím, že ma s vami čakajú skvelé časy!“ usmievala sa pani Philpotová. „Nebojte sa, nene-

chám vás tu otročiť. Dvojčatá veľa pomôžu, sú moja pravá ruka a všeličo porobia aj na gazdovstve – vlastne ani nemajú prázdniny, chúdence moje. Vy však už radšej chodte po schodoch až nahor. Nájdete tam dve spálne. Tá vľavo je vaša, dievčence, v izbe oproti spí ten malý Američan. A vám, chlapci, môžem dať rozkladacie postele. No najprv sa skočte pozrieť do šopy, či sa vám tam bude páčiť. Poviem dvojčatám, aby vás ta zaviedli.“

V tej chvíli sa vrátili dvojčatá, bok po boku, podobné ako vajce vajcu, priam zrkadlový obraz.

„Ako sa voláš?“ spýtala sa George prvého z dvojice.

„Harry!“ znela odpoveď. „A ty?“ zvrtila sa k druhému.

„Harry!“

„Prepánajána, azda len nemáte rovnaké aj mená!“ zvolala George.

„Áno, je to tak,“ prikývla ich mama. „Chlapca sme pokrstili Henry, no voláme ho Harry, ako inak, a dievča je vlastne Harriet, ale aj *ona* si vraví Harry – takže sú z nich Harry a Harry.“

„A ja som si myslel, že máte dvoch chalanov!“ žasol Dick. „V živote by som ich nerozoznal!“

„Nuž, chceli byť silou-mocou rovnakí,“ vysvetľovala pani Philpotová, „a keďže Harry nemôže mať dlhé vlasy, Harriet si zvolila krátky účes, aby sa ničím nelíšili. Neraz ich veru sama neviem rozoznať.“

„Vtipné, že podaktoré baby chcú byť chalani!“ uškrnul sa Dick a potmehúdsky pozrel na George. Sesternica ho v mihu prebodla zúrivým pohľadom.

„Dvojčatá, zaveďte Kirrinovcov hore do spálne,“ prikázala im mama, „a potom chlapcov do veľkej stodoly. Rozložíme im tam postele, ak nebudú mať nič proti.“

„No tam už spíme *my*,“ oznámili naraz Harry s Harrym a zamračili sa navlas ako George.

„A môžem vedieť prečo? Nedohodli sme sa, že sa nastahujete do izby pri mliekarni?“ opáčila mama.

„Tam je dusno,“ odznelo synchronne.

„Počkať, nechceme, aby boli kvôli nám nejaké problémy,“ ozval sa Julian, lebo pochopil, že dvojčatá sú ťažký oriešok. „Nemohli by sme v tej izbi spáť *my*?“

„Nie, vylúčené, o tom nebudeme diskutovať,“ vyhlásila pani Philpotová a pokarhala svojich tvrdohlavcov varovným pohľadom. „Vo veľkej stodole je miesta dosť. Choďte, dvojčatá, urobte, ako som vám nakázala – najprv vybehnete hore, potom do stodoly. A beriete aj batožinu.“

Dvojčatá spurne siahli po batohoch. Dick ich však predišiel a postavil sa im do cesty.

„*My* si ich odnesieme,“ precedil. „Nebudeme vás predsa obťažovať.“

A tak si bratia rozdelili batohy a pobrali sa nahor za zarazenými dvojčatami. Za nimi si vykračovala George a pobavene sa usmievala, v päťách sa jej šinul Timmy. Anna odbehla zdvihnúť lyžicu, čo vykĺzla pani Philpotovej z ruky.

„Ďakujem ti,“ usmiala sa pani farmárka. „Počúvaj, moja, nerobte si z dvojčiat ťažkú hlavu. Viem, že sa správajú trochu čudne, no ver mi, majú dob-

ré srdce. Nevedia sa len zmieriť s tým, že musia v dome trpieť návštevníkov. Však sa kvôli nim nebudete zlostiť? Veľmi si želim, aby ste u nás prežili pekné chvíle.“

Anna sa zahľadela na utrápenú pani farmárku a zašveholila:

„Sľubujeme, že sa nebudeme zaťažovať dvojčatami, ak nám vy sľúbite, že sa nebudete zaťažovať *namí*! My sa o seba vieme postarať, fakt, sme samostatní. A prosím vás, len povedzte, ak niečo potrebujete. Radi vám pomôžeme!“

Potom odbehla za ostatnými. Tí už medzičasom vyšli do spálne na poschodí, peknej veľkej izby s malým oblôčikom, bielymi stenami a drevenou podlahou, čo zaraz upútala Juliana.

„Pánafera, všimnite si tie dosky! Vyrobili ich z perfektného dubového dreva a rokmi sa ochodili až do biela! Farma tu už stojí pekných pár rokov! A pozrite na tie trámy, čo pretínajú steny a tiahnu sa až kamsi do povaly. Hej, dvojčatá, žijete v úžasnom starom dome!“

Dvojčatá sa už spamätali z pomykova a naraz prikývli.

„Vy dvaja tuším fungujete ako automaty – naraz zo seba sypete rovnaké vety, pohybujete sa v jednom rytme, aj naraz prikyvujete!“ vyratúval Dick. „No povedzte, decká, vy sa nikdy nesmejete?“

Dvojčatá naňho ukážkovo zagánili. Anna štuchla do brata.

„Prestaň, Dick! Nepodpichuj ich. Choďte už do tej stodoly. My zatiaľ vybalíme z batoha nejaké čisté